

Mèxic D.F. 28 de setembre del 1962

Estimats pafes i Joan: estem desolats per la catàstrofe que ha portat tanta desolació a Catalunya. No sabem la magnitud de la tragèdia, ja que els diaris d'aquí acostumen exagerar les coses; un d'ells (L'ABC) sortí ahir amb un titular enorme POR POCO DESAPARECE BARCELONA. Segons uns periòdics, els morts i desapareguts són uns 600; segons els altres, passen de mil-cinc-cents. Hi ha telegrams de premsa que afirmen la destrucció de més de cent fàbriques només a Sabadell i a Terrassa, mentre d'altres redueixen la xifra a quaranta-cinc. El cert és que el desastre ha tingut lloc a una zona tan entranyable per a nosaltres: Sabadell, Bellaterra, Sant Cugat... Cap diari no ha parlat de Bellaterra ni de Sant Cugat, però estan tan a prop de Rubí (població que sembla la principalment perjudicada,) que per força han d'haver sofert vostés grans trastorns. Estem amb una inquietud enorme, augmentada perquè els amics que tenen familiars en aquesta regió, han rebut telegrams tranquil·litzant-los i nosaltres no sabem res.

En el millor dels casos, suposant (i Déu ho vulgui així!) que no els hagi passat res, les inundacions hauran alterat els seus plans, ja que suposo que les comunicacions entre Barcelona-Sant Cugat-Bellaterra deuen ésser ara un veritable desori. Es un cas de veritable mala sort que, el que no havia passat mai, hagi passat precisament ara.

Nosaltres seguim el pla traçat. La gran il·lusió que teníem s'ha vist disminuïda per aquestes notícies i sabem menys que mai el que ens espera. Ja només pensàvem en el pis de Sant Cugat i en la nova vida i, en aquests moments, tot aixó està opacat per una gran tristesa. Però seguim endavant... Es quasi segur que diumenge, dia 30, sortim cap a Veracruz, on ja hem enviat dos baguls i tres maletes. A Veracruz poden escriure'ns a "Lista de Correos", on jo passaré cada dia per veure si hi trobo quelcom. Encara tinc l'esperança de rebre carta a Mèxic, abans de sortir-ne, i Déu vulgui que continuï bones notícies.

L'Angel Messeguer ha seguit portant-se com un amic excepcional. Per cert que ens va donar un espant: el dia d'arribada, quan tots els amics i parents els esperàvem a l'aeriport, ens vam trobar que només baixaven de l'avió la Quimeta i la seva filla; re-

sultava que l'Angel s'havia quedat un altre mes a Barcelona... Vaig ~~passar~~ ^{pensar} que això liquidava les darreres possibilitats d'obtenir la resta dels diners per als passatges, però l'endemà mateix, la Quimet va telefonar-nos que duia instruccions de l'Angel per a lliurar-nos-els. De manera que, per aquesta banda, tot està venturosament resolt. Avui anirem a sopar a casa de l'Ursul, el qual em donarà instruccions i consells, sobre la conveniència de convertir els pesos que tenim en pessetes o dòlars i ~~poguer-ne~~ poguer-ne disposar a Barcelona. Tenim tots els passatges pagats i els diners per a despeses de viatge separats. Tanx contents que estariem si podiem saber que no els ha passat res!

L'Ursul, que té tota la família a Rubí, ha passat unes hores terribles. Va rebre un telegrama de la Magdalena, la seva filla, que deia textualment: "Después de la catástrofe, todos bien". Però les fotos de Rubí publicades als diaris d'aquí, són esfereïdores i no donen pas lloc a l'optimisme.

Tinc entès que es pot dirigir correspondència a cada port que toca el "Covadonga"; els tripulants la recullen i la lliuren als passatgers. Si poden, ja saben l'alegria que ens donarien fent-ho.

Bé, pares i Joan estimats. Vaig a cursar aquesta carta de seguida. Una abraçada ben forta de tots nosaltres.

Pere